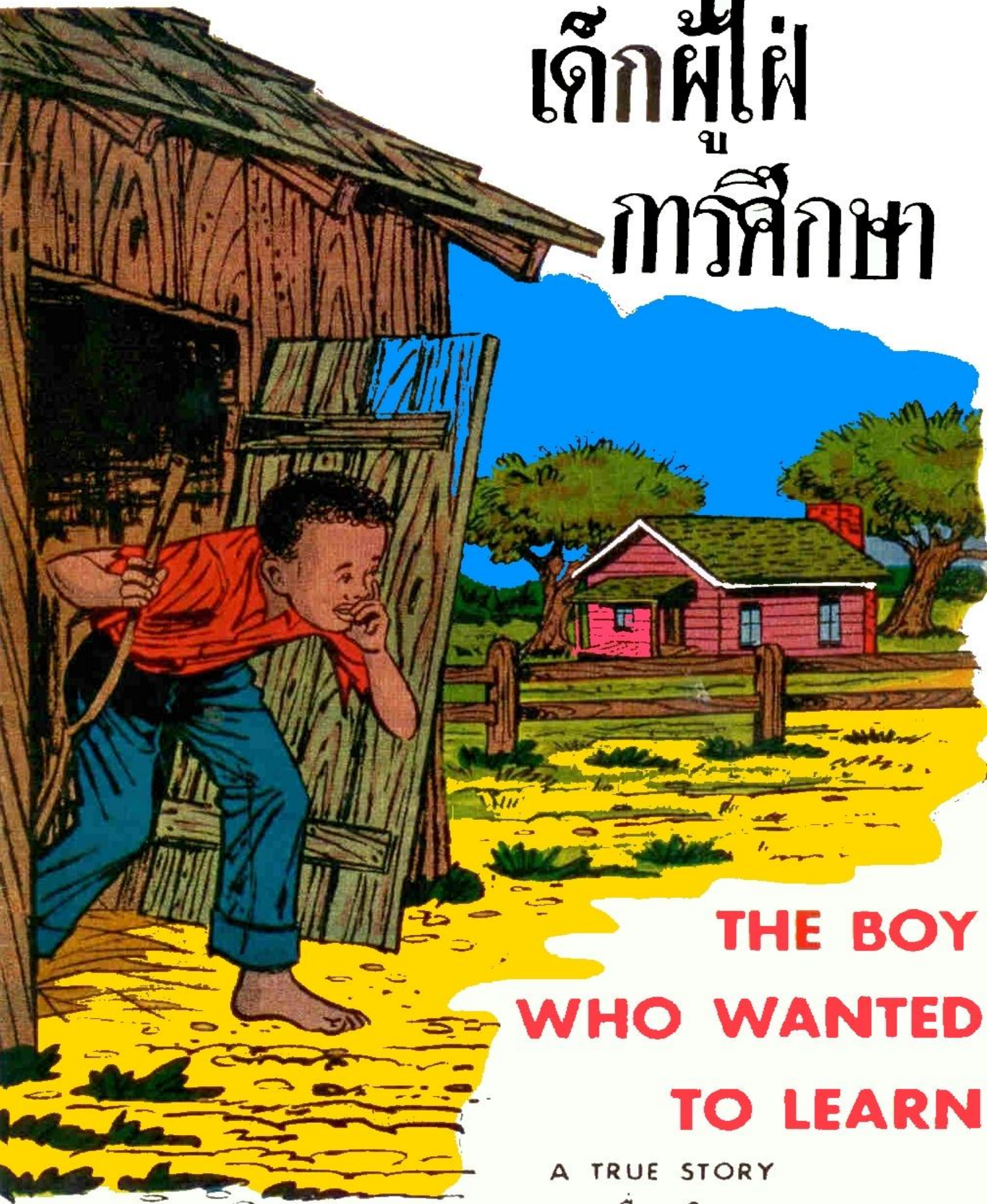

เด็กผู้เฒ่า กับการศึกษา

**THE BOY
WHO WANTED
TO LEARN**

A TRUE STORY

๒๕๓๓

เด็กผู้เฝ่การศึกษา

เรื่องจริง

โดย แคทเธอริน ดามาโต

เด็กผิวดำรูปร่างบอบบาง วัย 14 ปี มองดูรอบ ๆ ด้วยความระมัดระวัง แล้วจึงค่อย ๆ ย่องออกมาจากโรงนา ซึ่งเขาอาศัยกองฟางในที่นั้นเป็นที่หลบนอนอย่างอบอุ่นตลอดคืน หลังจากที่ได้ออกเดินทางจากบ้านมาเป็นระยะทางร่วม 13 กม.

“อาคารนอนที่นั่นคงจะเป็นโรงเรียนกระมัง” เขารำพึงกับตนเอง “เราเห็นจะต้องนั่งบนรั้วสักพัก และกินข้าวโพดที่ป่าซูลูกให้มาเสียก่อน จะดีกว่า”

ทันใดนั้น ก็มีเสียงอันแจ่มใสร้องเรียกมาจากข้างหลังว่า “เจ้าหนู นั่งทำอะไรบนรั้วนั่นนะ”

เขาหันไปมอง และยิ้มให้กับเจ้าของเสียง ซึ่งเป็นสตรีรูปร่างเล็ก ๆ และมีผิวดำ เช่นเดียวกับเขา

“นั่นเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กผิวดำใช่หรือเปล่า” ผมมาจากหมู่บ้านไดอามอนด์โกรฟครึ่งตั้งใจจะเสาะแสวงหาโรงเรียนสักแห่งหนึ่ง เพื่อศึกษาหาความรู้ ผมอยากรู้ว่า คนเราจะสามารถดัดแปลงเมล็ดพืช จนทำให้ต้นของมันเปลี่ยนสีไปได้หรือไม่ ผมอยากทราบว่าลูกเห็บและหิมะมาจากไหน”

หญิงผู้นั้น เอามือทำวสะเอวจ้องมองเขาด้วยความฉงน ระคนกับความเอ็นดู นางสายน้ำพร้อมกับพูดว่า “เฮ้อ เจ้าหนู เอ๊ย เห็นทีจะต้องไปศึกษาหาความรู้เอาจาก โรงเรียนในเมืองใหญ่ ๆ เสียแล้วละ นี่มันหมู่บ้านนิโอโซ เขาคงไม่สอนถึงเรื่องเหล่านี้หรอก”

“ดูท่าทางหนูคงหิวมาก หนูมีญาติพี่น้องหรือที่พักหรือเปล่า?”

“ผมชื่อ ขอรจ์ เคยอยู่กับครอบครัว คาร์เวอร์ ครับ ป่าซูลูกโมส เป็นผู้เลี้ยงผมกับจิม น้องชายของผมมาตั้งแต่เล็ก ๆ ป่าซูลูกได้สอนหนังสือให้ผมเหมือนกัน แต่ที่หมู่บ้าน ไดอามอนด์โกรฟ ไม่มีโรงเรียนสำหรับเด็กผิวดำเลย ผมกำลังต้องการที่อยู่ทีเดียวยครับ”

“ถ้านั้นหนูช่วยป่า เก็บฟืนสักหน่อยซิ แล้วมารับประทานอาหารเข้าด้วยกัน”

ขอรจ์ช่วยหญิงผู้นั้น เก็บฟืนด้วยความเต็มใจ แล้วติดตามหญิงผู้นั้น เข้าไปในบ้านของนาง ระหว่างที่นางเตรียมอาหารอยู่นั้น นางบอกว่า

“ป่าชื่อมาเรีย วู้ดกินส์ หนูเรียกป่าสั้น ๆ ว่า ป่ามาเรียก็ได้ป่ากับสามิไม่มีบุตรด้วยกัน ป่าอยากให้หนูอยู่กับป่า เสียทีนี้แหละ เช้าก็ไปโรงเรียน เย็นก็มาช่วยป่าทำงานบ้าน ป่าจะให้อาหารและที่พักตอบแทน”

นางเอจันข้าวโพดต้ม ซึ่งกำลังส่งกลิ่นหอมจุกๆ วางบนโต๊ะตรงหน้าของหนูน้อยยอร์จ พรางพุดว่า “เวลาไปโรงเรียน หนูจะต้องมีชื่อและนามสกุลด้วย จะใช้ชื่อเดียวว่า ยอร์จ เฉย ๆ เท่านั้นไม่ได้หรอก ควรเปลี่ยนเสียว่า ยอร์จ คาร์เวอร์ จะดีกว่า จำไว้ให้ตึนะ”

ยอร์จ รับประทานอาหารเช้า ครั้งที่สองด้วยความหิวโหย หลังจากรับประทานอาหารเช้า ป้ามาเรียได้เอออ่างน้ำ มาให้เขาล้างมือ และอธิบาย ว่า “การที่จะไปโรงเรียนนะหนูจะต้องรักษาเนื้อตัวให้สะอาดอยู่เสมอ”

หลังจากนั้น ไม่กี่นาทีก็ถึงเวลาเข้าเรียน เสียงระฆัง ทำให้หนูน้อยยอร์จ รีบวิ่งออกจากบ้าน ด้วยใบหน้าสดชื่นแจ่มใส เขารู้สึกดีใจเป็นอันมาก ที่ได้กินอิ่มและมีเพื่อน ๆ ที่ดี

ป้ามาเรีย วอตกินส์ และพี่น้องชวานิโกรในหมู่บ้านนิโอโซ มลรัฐมิสซูรี ต่างได้รับการศึกษาเพียงเล็กน้อย จึงไม่มีความรู้อะไรที่จะประสิทธิ์ประสาทให้ยอร์จ คาร์เวอร์ มากนัก กระนั้นพวกเขาก็ได้ถ่ายทอดความรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนมีให้แก่ยอร์จจนหมดสิ้น วันหนึ่งป้ามาเรียได้พูดคุยกับยอร์จว่า “หนูจงเรียนทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่หนูจะทำได้ แต่เมื่อเรียนรู้อแล้ว จงอย่าเก็บงำความรู้เหล่านั้นไว้ เพื่อผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น แต่จงถ่ายทอดแก่พี่น้องชวานิโกรของหนูด้วย”

ป้ามาเรียได้ให้คำแนะนำสั่งสอนที่ดีมีประโยชน์แก่ยอร์จหลายอย่าง และได้พาเขาไปโบสถ์ด้วย นางรักพระเจ้ามาก และได้แบ่งปันความเชื่ออันลึกซึ้ง ที่นางมีต่อพระเจ้าให้แก่หนูน้อยยอร์จด้วย นอกจากนี้นางยังได้ให้พระคริสตธรรมคัมภีร์แก่เขาเล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นพระคัมภีร์เล่มแรก ในชีวิตของเขา

หนูน้อยยอร์จรักพระคัมภีร์ของเขามาก พอ ๆ กับที่เขาสนใจในความเจริญเติบโตของเมล็ดพืช เขาจดจำข้อพระคัมภีร์ได้หลายข้อและจากการอ่านพระคัมภีร์นี้เอง ทำให้ได้รู้จักพระเยซูคริสต์ และรักพระองค์ เขาชอบเรื่องการเนรมิตสร้างโลกมาก เรื่องนี้สอนให้เขาเห็นว่า พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งเพื่อพระประสงค์บางอย่างของพระองค์ ในที่สุดเขาก็คิดมาถึงตนเองว่า “พระเจ้าก็ทรงมีพระประสงค์สำหรับฉันด้วย”

หลายปีต่อมา ระหว่างที่อยู่ในมลรัฐแคนซัส ยอร์จได้เพิ่มอักษร “ดับบลิว” ไว้ที่ชื่อของเขา เป็นยอร์จ ดับบลิว. คาร์เวอร์ เพื่อไม่ให้ซ้ำกับคนที่ชื่อ ยอร์จ คาร์เวอร์ อีกคนหนึ่ง เพราะเขาได้รับจดหมายที่ส่งมาผิดตัวหลายครั้งแล้ว เมื่อมีผู้ถามเขาว่า ตัว “ดับบลิว” นี้ย่อมาจากคำว่า “วอชิงตัน” ใช่หรือไม่ เขาตอบอย่างที่เล่นทีจริงว่า “ฉันก็คิดว่าอย่างนั้นแหละ”

เมื่ออายุได้ 30 ปี คือในปี 1890 ยอร์จ ดับบลิว. คาร์เวอร์ ถูกทาสชวานิโกร ก็ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัยชิมชัน ที่เมือง อินเดียนโนลา มลรัฐไอโอวา เมื่อสำเร็จแล้วก็ได้ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยไอโอวา และเมื่อศึกษาสำเร็จ เขาก็ได้เป็นอาจารย์สอนที่สถาบันแห่งนี้ เป็นเวลาหลายปี

ในปี 1896 ยอร์จ ดับบลิว. คาร์เวอร์ ได้เข้าร่วมในสถาบันการศึกษาที่สก็อต ในมลรัฐอัลแบมา

ที่ทักที้ เขาได้ทำงานร่วมกับชาวนิโกรและเพื่อชาวนิโกร เขาทุ่มเททุกอย่าง เพื่อช่วยเหลือบุคคล ที่ได้เคยอุ้มชูเขาและต้องการความช่วยเหลือจากเขา เขาทำงานในฐานะหัวหน้าแผนกกิจกรรม เขาได้ทำการทดลอง เกี่ยวกับผลผลิตของพืชไร่ทุกอย่าง และได้สอนชาวไร่ให้รู้จักการปลูกพืชอย่างอื่น สลับตามฤดูกาล อันเป็นการอนุรักษ์ที่ดินไปในตัว

ทุกครั้ง ที่เขาขังตัวในห้องปฏิบัติการ เพื่อคิดค้นวิธีสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่จากถั่วลิสง เขาจะอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงนำเสมอ เช่น “องค์พระผู้ทรงสร้างผู้ยิ่งใหญ่เจ้าข้า ขอทรงโปรดอภัยข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าทราบด้วยเถิดว่า พระองค์ทรงสร้างถั่วลิสงขึ้นมาเพื่ออะไร” เช่นนี้เป็นต้น

หลังจากอธิษฐานแล้ว เขาก็ง่วนอยู่กับการทดลองภายใต้การนำของพระเจ้า นับเป็นชั่วโมง ๆ ผลสุดท้ายเขาก็พบประโยชน์อย่างอื่น ๆ ของถั่วลิสงเพิ่มขึ้นอีก นอกจากนั้นเขายังรู้จักใช้ถั่วฟิคาณ และมันเทศให้เป็นประโยชน์มากขึ้น

ผลการวิจัยค้นคว้าของฮอร์จ ดับบลิว. คาร์เวอร์ เป็นการบุกเบิกเข้าสู่ยุคแห่งการสังเคราะห์ จากถั่วลิสงเพียงอย่างเดียว เขาค้นพบวิธีประดิษฐ์เครื่องอุปโภคและบริโภคได้นานาชนิด เช่น กาแฟ น้ำหมึก สบู่ ฉนวนไฟฟ้า และสีย้อมผ้า เป็นต้น

แม้ว่าฮอร์จ วอชิงตัน คาร์เวอร์ จะกลายเป็นคน ที่มีชื่อเสียงโด่งดังแต่เขาก็ไม่เคยลืมหรือหยุดยั้งการสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้าหรือเลิกอ่าน พระคริสตธรรมคัมภีร์เลย พระเจ้าได้ทรงนำเขาพ้นฝ่าอุปสรรคนานาประการ ไปสู่สภาวะที่สามารถรับใช้ประชาชนได้อย่างน่าภาคภูมิพระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับ ฮอร์จ ดับบลิว. คาร์เวอร์ อย่างแน่นอน และทรงสำแดงพระประสงค์นั้น โดยการบันดาลให้เขามีความกระหายใฝ่ใจในวิชาความรู้ ซึ่งในที่สุดเขาก็ได้บรรลุถึงเป้าหมายนั้น

“ความยำเกรง พระเยโฮวาห์ เป็นบ่อเกิดแห่งความรู้ แต่คนโง่แข็งปัญญาและคำเตือนสอน”
พระธรรมสุภาษิต 1:7

ราชาวัลติง

โดย ฮารี อัลบัล

ฮอร์จ วอชิงตัน คาร์เวอร์ นักวิทยาศาสตร์ ชาวอเมริกันนิโกร ผู้เรื่อรนามของโลก ซึ่งสิ้นชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1943 ได้ค้นพบประโยชน์อันมหาศาล ของถั่วลิตงจากพระเจ้า

เมื่อมี ผู้ถามว่าท่านค้นพบ ความลับของถั่วลิตง ได้อย่างไร ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าเอาถั่วลิตงมากำมือหนึ่ง พิจารณาแล้ว ทูลถาม พระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงสร้างถั่วลิตงขึ้นเพื่ออะไร” ต่อมา เมื่อข้าพเจ้าแยกแยะส่วนประกอบของเนื้อถั่วลิตงออก ตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ก็ได้พบคำตอบจากพระองค์”

เวลาที่ ดร. คาร์เวอร์ พุดคุยกับพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสกับท่านเสมอ ในระหว่างที่ ดร. คาร์เวอร์ ทำการวิจัย เพื่อศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับถั่วลิตงอยู่นั้น ท่านได้แยกแยะเอาส่วนประกอบต่าง ๆ ของถั่วลิตงออกจากกัน ก็ได้พบว่า ประกอบด้วยน้ำ ไขมัน น้ำมัน ขางไม้ ขางสน น้ำตาล และสิ่งอื่น ๆ อีกหลายอย่าง

แต่เมื่อแยก องค์ประกอบออกแล้ว ก็ได้สารต่าง ๆ มากมายหลายอย่าง และจากสารอันเป็นองค์ประกอบของถั่วลิตงนี้เอง ดร.คาร์เวอร์ได้นำไปสร้างผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ขึ้นหลายอย่าง อันเป็นการปฏิบัติการเกษตรกรรมทางภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาอย่างใหญ่หลวง

ขณะที่ ดร.คาร์เวอร์ พิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของถั่วลิตงอยู่นั้น ก็จะสนทนากับพระเจ้า และก็จะเกิดความคิดขึ้นว่า “ถ้าหากเราเอาสารประกอบเหล่านี้ มาผสมกันอย่างถูกต้องพอเหมาะ ก็อาจจะทำให้ได้ผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ” แม้ว่าการทดลองในขั้นแรกนี้ จะไม่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์นัก แต่ก็ได้ผลเป็นที่พอใจ ในที่สุด ดร.คาร์เวอร์ก็ได้สังเคราะห์ผลิตภัณฑ์ขึ้นถึง 300 อย่าง จากถั่วลิตงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เช่น กาแฟผง สบู่ และน้ำหมัก เป็นต้น นอกจากนั้น ท่านยังสร้างเครื่องบริโภคน้ำอีก 118 อย่างจากมันเทศ และอีก 75 อย่างจากถั่วพืคาน ท่านได้สังเคราะห์หินอ่อน ขึ้นจากขี้เลื่อย สีข้อมผ้า จากดินเหนียว แป้ง ขาง และไม้อัดจากต้นฝ้าย การค้นพบใหม่ ๆ ของ ดร.คาร์เวอร์ทำให้ชาวไร่หลายคน ในทางภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา หันมาปลูกพืชผลอย่างอื่นแทนปลูกฝ้าย เพื่อหารายได้เพิ่มขึ้น

ข่าว การที่ ดร. คาร์เวอร์ สามารถสร้างผลิตภัณฑ์อันซับซ้อนต่าง ๆ ขึ้น จากสารที่มีองค์ประกอบพื้นฐานอย่างง่าย ๆ เช่น ถั่วลิตงได้นั้น จึงเป็นที่สนใจของวงการวิทยาศาสตร์มาก นักวิทยาศาสตร์บางคนได้ถามท่านว่า “ท่านได้ความคิดเหล่านี้มาจากไหน”

ดร.คาร์เวอร์ ตอบอย่างเรียบ ๆ ว่า “พระเจ้าทรงเปิดหนังสือแห่งสติปัญญา ให้แก่ข้าพเจ้าซึ่งใคร ๆ ก็ตาม หากยอมเสียเวลาและบากบั่น เพื่อค้นหาความรู้จากพระองค์แล้ว ก็ย่อมจะเข้าใจ”

คำตอบของท่าน ทำให้ผู้ฟังหลายคนพากันหัวเราะเยาะ และตำหนิว่า “เหลวไหล นักวิทยาศาสตร์ไม่น่าจะพูดเรื่องไร้สาระเช่นนี้เลย นักเทศน์ต่างหากที่พูดถึงเรื่องพระเจ้า แต่ นักวิทยาศาสตร์ควรพูดถึง กฎเกณฑ์ทางฟิสิกส์และหลักความจริง ในทางวิทยาศาสตร์จึงจะถูก”

แต่เขาเหล่านั้น ก็ไม่อาจหัวเราะเยาะได้นานนักเมื่อได้เห็นผลิตภัณฑ์นาขนิก อันเป็นผลงานค้นคว้าถั่วลิสง ของ ดร. คาร์เวอร์

ก่อนหน้าที่ ดร. คาร์เวอร์ผลิตเครื่องอุปโภคต่าง ๆ จากถั่วลิสงขึ้นไม่นานนัก ไร่ฝ้ายทั่วทั้งภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา ได้ถูกเพลี้ยชนิดหนึ่ง กัดกินเสียหายหมดแทบจะกล่าวได้ว่า เพียงชั่วคืนเดียวเท่านั้น มันก็ทำให้ชาวไร่ทั้งหมดต้องพบกับความหายนะไปตาม ๆ กัน

ในเมืองทัสซีกี มลรัฐอัลabama อันเป็นเมืองหนึ่งที่ได้รับคามเสียหาย จากเพลี้ยศัตรูพืชนี้มาก ดร.คาร์เวอร์ ได้ยินเสียงพร่ำบ่นคร่ำครวญของชาวไร่ จนไม่อาจเพิกเฉยได้ ความจริงท่านเองก็มีไร่ฝ้ายอยู่บ้าง และได้รับความเสียหายจากภัยนี้ เช่นเดียวกัน ท่านจึงได้ลงมือค้นคว้า เพื่อแก้สถานการณ์อันเลวร้ายอย่างรีบเร่ง ซึ่งต่อมาไม่นานนัก ท่านก็ได้พบความสำเร็จ ดังได้กล่าวมาแล้วในขั้นต้น

“จงไปกลบไร่ฝ้ายเสีย แล้วพ่นด้วยยาฆ่าแมลง หลังจากนั้นหนึ่งเดือนให้ปลูกถั่วลิสงแทน” ดร. คาร์เวอร์บอกแก่ชาวไร่ภาคใต้

แต่ไม่มีใครเชื่อ พวกเขาพากันสั่นศีรษะไม่เห็นด้วย และพูดว่า “ถั่วลิสงนะ เป็นอาหารของหนูเลี้ยงกินเล่น ๆ นะพอจะได้ แต่ที่จะให้ยึดเป็นอาชีพหลักนั้นไม่ได้หรอกคงต้องล้มจมไปตาม ๆ กัน”

“ข้าพเจ้าขอรับรองว่า จะไม่เป็นอย่างที่ท่านทั้งหลาย คิดเลย” ดร.คาร์เวอร์กล่าวอย่างหนักแน่น “ถั่วลิสงนะ เป็นอาหารชั้นเลิศของมนุษย์ที่เดียว ขอให้ท่านจงลงมือปลูกเถิด” พร้อมกันนั้น ท่านก็ได้ส่งหนังสือวารสารคำแนะนำไปให้ชาวไร่ต่าง ๆ ทั่วทั้งภาคใต้หลายร้อยเล่ม ในหนังสือนั้นท่านได้กล่าวว่า “บรรดาพืชไร่ทั้งหลายที่เพาะปลูกกัน ในอำเภอเมสันนั้น แทบจะกล่าวได้ว่า ไม่มีพืชชนิดใดที่จะให้ผลผลิตดีเท่าถั่วลิสง เพราะว่า ถั่วลิสงที่ควรแก่การเพาะปลูก มีหลายชนิด และมีประโยชน์เอนกอนันต์ แทบจะไม่มีขอบเขตจำกัด”

ในวารสารนั้น ดร.คาร์เวอร์ได้ให้ข้อเท็จจริงไว้ 14 ประการอันเป็นการพิสูจน์ ให้เห็นว่าสามารถที่จะนำเอาถั่วลิสงมาใช้เป็นอาหารได้นานาประการ นอกจากนั้นท่านยังได้ให้คำแนะนำอย่างละเอียดถี่ถ้วน เกี่ยวกับการเพาะปลูกถั่วลิสง การเก็บเกี่ยว ตลอดจนการส่งไปจำหน่าย

เมื่อชาวไร่ได้อ่านวารสารแนะนำของ ดร.คาร์เวอร์แล้ว ก็เกิดความหวังใหม่อีก หลายคนปฏิบัติตามคำแนะนำของนักวิทยาศาสตร์แห่งทัสซีกีผู้นี้ทันที ก็ปรากฏว่า การเพาะปลูกถั่วลิสงได้ผลมาก ตลาดสินค้ารับซื้อไว้ทั้งหมด

ระหว่างนั้น ดร. คาร์เวอร์ ได้พิมพ์วารสารขึ้นอีกเล่มหนึ่ง อธิบายให้ชาวไร่ทราบถึง วิธีผลิตอาหารจากถั่วลิสง เช่นขนมปัง ขนมเค้ก ไข่ถั่วลิสง กาแฟ ชา ลูกกวาดและไอศกรีม เป็นต้น อันเป็นการกระตุ้นให้ชาวไร่ปลูกถั่วลิสงมากขึ้น

แต่แล้วเหตุการณ์อันน่าเศร้าก็เกิดขึ้นอีก กล่าวคือ เมื่อชาวไร่ปลูกถั่ว ได้ผลมากขึ้น เป็นเหตุให้ถั่วลิสงล้นตลาด จึงทำให้ราคาถั่วลิสงตกต่ำลงอย่างน่าใจหาย เมื่อชาวไร่ไม่สามารถระบายถั่วออกได้ตามความต้องการ ต้องทิ้งให้เปื่อยเน่าเสียหายในไร่เป็นอันมากชาวไร่เหล่านั้น จึงหันมาโจมตี

ดร.คาร์เวอร์ “พ่อหนุ่มหัวใส” ทันทีในการที่เร่งรีบ ให้พวกเขาขยายการปลูกถั่วมากขึ้นจนล้นตลาด

ดร.คาร์เวอร์ รู้สึกเสียใจต่อสถานการณ์อันเลวร้ายนี้มาก ท่านหันมาทดลองค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างเคร่งเครียด ปิดประตูข้างตัวเองโดยไม่ยอมพบปะผู้ใดเลย ท่านดำเนินดิโทษตัวเองอย่างหนัก ที่ทำให้ชาวไร่ประสบความยุ่งยากเช่นนั้น

แม้ว่าจะตกอยู่ในความยุ่งยากเช่นนี้ ท่านก็รู้ว่า ควรจะหันไปพึ่งใคร ท่านทราบว่า มีผู้ที่จะช่วยแก้ไขปัญหานี้ให้แก่ท่านได้ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงทูลถามพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงสร้างถั่วลิสงขึ้นมาเพื่ออะไร มันเป็นอะไรกันแน่ เราจะใช้อะไรได้บ้าง?

ในความเงียบแห่งรัตติกาลนั้น พระเจ้าก็ทรงตอบคำถามของท่าน

ดร.คาร์เวอร์ได้ทำการทดลองค้นคว้า ทั้งกลางวันกลางคืน เป็นเวลาหลายวันติดต่อกัน เมื่อคนในบ้านนำอาหารมาส่งให้ ท่านก็จะรับประทานเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและเวลามีคนมาเคาะประตูเรียกท่านก็จะกล่าวว่า “ไปเสียเถอะเรากำลังยุ่ง”

บรรดาผู้ที่มาหาท่านเหล่านั้นต่างก็มองหน้ากัน ด้วยความงุนงง เพราะไม่มีใครเข้าใจว่า ใครอยู่กับท่าน ในเมื่อไม่มีนักศึกษา หรืออาจารย์คนใด อยู่กับท่านในห้องนั้นเลย

หลังจากขังตัวอยู่ในห้องทดลองเป็นเวลาหกวันหกลคืนเต็ม จวบจนย่างเข้าวันที่เจ็ด ท่านจึงออกจากห้องทดลอง ขึ้นบันไดไปยังห้องนอน แล้วล้มตัวลงนอนขวางเตียงอย่างอ่อนเพลีย แล้วหลับไปจนเช้าของวันรุ่งขึ้น

หลังจากนั้น เป็นเวลาหลายปีท่านจึงได้เปิดเผยประสบการณ์แห่งสัจดาห์ การค้นคว้าของท่านในคราวนั้นให้แก่ชาวเมือง มินนิอาโพลิสว่า “ข้าพเจ้าได้ทูลถามพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้าได้โปรดอธิบาย ให้ข้าพระองค์รู้ด้วยเถิดว่า พระองค์ทรงสร้างจักรวาลขึ้นเพื่ออะไร”

“พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทรงตอบว่า “ทำไมเจ้าจึงต้องการรู้ในปัญหาอันลึกลับกว้างใหญ่ เกินสติปัญญาของเจ้านักเล่า จงถามในเรื่องที่สมองของเจ้าจักเข้าใจได้เถิด”

“ถ้าเช่นนั้น ขอพระองค์ทรงอธิบาย ให้ข้าพเจ้าเข้าใจเถิดว่าพระองค์ทรงสร้างถั่วลิสงขึ้นมาเพื่ออะไร”

“เจ้าอยากรู้อะไรเกี่ยวกับถั่วลิสง” พระเจ้าตรัสถามข้าพเจ้า

“ข้าพเจ้าอยากทราบว่า ข้าพเจ้าจะทำนมจากถั่วลิสงได้หรือไม่”

“เจ้าต้องการ นมชนิดใด นมอย่างดีพิเศษ หรือขนาดธรรมดา”

“ต่อจากนั้นพระเจ้าก็ทรงสอนให้ข้าพเจ้า รู้ถึงวิธีแยกแยะและสกัดเอาสารต่าง ๆ อันเป็นองค์ประกอบ ของถั่วลิสงออกจากกันแล้วเอาสารเหล่านั้น มาผสมกันให้ถูกส่วน ก็จะได้อาหารใหม่ ๆ”

ตลอดสัปดาห์ที่ ดร.คาร์เวอร์ ่วนอยู่กับการทดลองนั้น ท่านสังเคราะห์ผลิตภัณฑ์ ขึ้นจากถั่วลิสงได้ถึง 24 อย่าง แต่นั้นเป็นเพียงขั้นเริ่มต้นเท่านั้น ต่อมา ดร.คาร์เวอร์ ได้ค้นคว้าถึงประโยชน์ของถั่วลิสงกว้างขวางออกไปอีก และสร้างเครื่องอุปโภค ตามแนวนี้ขึ้นได้ถึงสามร้อยอย่าง ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกเลย ที่ท่านได้รับฉายาว่า “ราชาถั่วลิสง”

จากความวิริยะอุตสาหะของ ดร.คาร์เวอร์ ได้ก่อให้เกิดคุณประโยชน์แก่ชาวไร่ และมนุษย์ทั่วไปอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นชาวไร่ทั้งหลายจึงเห็นว่าควรจะมีเงินให้แก่ท่านจำนวนหนึ่ง เป็นการตอบแทน แต่ ดร.คาร์เวอร์กลับไม่ยอมรับเงินจำนวนนั้น ท่านกล่าวว่า “ในเมื่อพระเจ้าผู้ทรงบันดาลให้ถั่วลิสงเจริญงอกงามและเกิดผลเอง ยังไม่ได้คิดค่าตอบแทนจากเราเลย จะให้ข้าพเจ้าเรียกค่าตอบแทนจากพวกท่านได้อย่างไร”

ความสำเร็จ ในการค้นพบน้ำมันถั่วลิสงของ ดร.คาร์เวอร์ได้ระเบิดชื่อเสียง ไปอย่างกว้างขวาง แม้กระทั่ง ประธานาธิบดี แฟรงคลิน ดี. โรสเวลท์ (ประธานาธิบดีของสหรัฐในสมัยนั้น) ก็ยังเขียนจดหมายมาชมเชยท่าน ข้อความตอนหนึ่ง ของจดหมายนั้น กล่าวว่า “ประชาชนชาวอเมริกันทั้งหมด รู้สึกภูมิใจ ในชีวิตซึ่งเปี่ยมไปด้วยความเสียสละ เพื่อสาธารณชนของท่านยิ่งนัก”

ดร.คาร์เวอร์ ได้เอาจดหมายฉบับนี้ ใส่กรอบติดไว้ที่ฝาผนังห้องทดลองของท่าน พร้อมกับประกาศนียบัตรเกียรติคุณอื่น ๆ ที่ท่านได้รับมาแล้ว

ในฤดูใบไม้ผลิปี 1939 เมื่อประธานาธิบดีโรสเวลท์ เดินทางผ่านเมืองทัสกีจี ท่านได้แวะเยี่ยม ดร.คาร์เวอร์ด้วย

คำปราศรัยของ ดร.คาร์เวอร์ทำให้เราได้รู้ถึงเคล็ดลับแห่งความสำเร็จของท่าน ซึ่งแท้ที่จริงก็คือ การแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้านั่นเอง ท่านกล่าวว่า “ความสัมพันธ์ส่วนตัวอันใกล้ชิดกับพระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดสิ่ง คือรากฐานของชีวิตที่ครบบริบูรณ์”

ดร.คาร์เวอร์พบว่า การดำเนินชีวิตกับพระเจ้า และการสนทนากับพระองค์ ทำให้ท่านมีความ มั่นใจในวิถีชีวิต

ท่านบอกแก่นักศึกษาของท่าน ว่า “หากพวกคุณอยากยกระดับชีวิตให้สูงขึ้น จาก สภาพแวดล้อมที่ไม่ดีทั้งหลาย คุณต้องติดต่อกับพระเจ้า พระผู้ทรงสร้าง” ท่านเองได้รับบทเรียนนี้จาก ห้องทดลองขณะที่ท่าน ได้ติดต่อกับพระเจ้าพระผู้ทรงสร้าง ท่านก็ได้พบความลึกลับแห่งถั่วลิสง

จาก “เพาเวอร์ ไลฟ์”

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ท่านไม่ควรพลาด หนังสือ ภาษาไทย-อังกฤษ เล่มอื่น ๆ ซึ่ง
กอบไปด้วยสาระสำคัญ ให้ประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษา ในด้านภาษาอังกฤษ และในด้านฝ่ายจิต
วิญญาณ อีกทั้งจำหน่าย ในราคาข่อมเยา คือ

- A.509 แผนการของพระเจ้า เล่ม ๑A GOD’S PLAN Book 1
- A.509 แผนการของพระเจ้า เล่ม ๒B GOD’S PLAN Book 2
- A.514 ความอัศจรรย์ของการเนรมิตสร้าง MARVELS OF CREATION
- A.521 พระองค์เจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดTHE PRINCE AND SAVIOUR
- A.527 ไม่มีการหันกลับNO TURNING BACK
- A.531 ปรีศนาธรรม เล่ม ๑Pilgrim’s Progress Vol.1
- A.532 ปรีศนาธรรม เล่ม ๒ Pilgrim’s Progress Vol.2